

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números aïrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat còm a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 *psseta* a conta de 16 números.

DOS COLOMISTES.

¿Coneixeu l'amo 'n Xerreta? És aquell que tenia aquella germana tan guapa, tan desxondida, majó qu'ell; que quant varen quedá sense pare ni mare, tant bé el cuydava que l'aviciá de lo més, y fouch causa de que se criás un atlòt malfané. Ja sabeu qu' a ca-séua estavan ben ríchs y acomodats y que ells dos varen essè hereus per igual part. Sa germana se casá prest y ell se quedá tot-sòl dins la casa, bergantell sense ofici ni benefici, amb renda que li bastava per viure, sempre pensant còm a bòn desenfeynat «Quina la faré, quina no la faré.» Comensá per axecarsè devés les nou. Sortia de ca-séua y còm trobava tots es séus amichs qu' eran a fé feyna parava a sa taverna ó a n'es cassino, y allá malgastava lo que rès li costava de suá. Causat de no fé rès se posá a jugá a sa vetlada; però còm es decapvespres estava desenfeynat va prendre s'idea d'armá un esbart de coloms per tení distracció y entreteniment que ningú hey tengués que dí.

—Si jò anás de tres qui n'agafa dues, (solia dí ell a sa germana quant el predicava,) si jò begués ó jugás massa, si jò enganás a qualcú ó fés altre casta de mals tersos; ¿però fé volá coloms? ¿hey ha rès més innocent a n'aquest mon que veure un esbart de coloms que vòla?

A la fi se va casá y comensá a carregá d'infants. Sa renda que tenia qu'era gròssa per un totsòl, que bastava per dos, se fé curta per tres ó quatre y casi se reduhí a no rès quant a la casa foren nou ó deu. Aquell capitalet, en lloch d'aumentá va aná mermant, y còm ell no feya feyna, perque no hey tenia es franch, ni en sabiá fé, ets infants li demanavan pa y ell no'n tenia, y per esparsarsè sa pena qu'axò li ocasionava s'en pujava dalt es terrat, amollava a n'es coloms, y ala amunt, vòla qui vòla, y ell siula que siula. Axí veyá el Cèl de prop y no sentia plorá es séus fiyets.

Còm ses olletes se sólen aplegá amb ses cubertorettes, ell còm a bòn malfané

havia cercat una malfanera per dòna, y no vos dich rès; aquella casa era un bugat mal fét, y aviat no hey va havè altre pañ que servás qu'es des colomé, ni altre casta de menjá a la casa que ses guixes y ses vèsses des coloms.

Ets homos vèsses no guañan may cap doblé, y ses dònes guixes son el reve-rent dimòni per fé fé uy a una casa; axí es qu'aviat pararen a la Misericòrdia.

Mes sempre veureu qu'un que dú mal rumbo cerca sempre un compañero per no aná totsòl p'es mal camí que dú. Per axò l'amo 'n Xerreta s'havia aplegat amb En Miquelet de sa Rota, qu'era un atlòt de bé, que no feya cap desacèrt, però qu'era pòbre.

A n'aquest li hauria convengut un amich fané, però amb so que va prendre, aviat va está dins sa vagueria y aviat també hagué armat un altre esbart de coloms tan gròs còm es de l'amo 'n Xerreta; perque, ja 'u veys, aquest entreteniment es tan honest de sí que ningú hey pòt tení rès que dí.

—Si jò anás d'atlòtes, (solia dí,) ó fés males passades, ó robás, merexeria qual-sevòl cosa; però per fé volá coloms tot lo sant dia dalt es terrat, ningú me pòt dí lleitx. Ni tampoch fas rès d'amagat. Lo que jò fas tothom heu veu y es sòl també, y rès hey pòden tení que dí.

Qui hey tenia que dí devegades era l'amo 'n Xerreta quant es séu amich li robava es coloms, fent volá s'esbart. Però robá coloms no es robá, ni si un colomista ha prèns un colom y diu que no 'l té, ni l'ha vist, tampoch axò es dí mentides. ¿Qui s'atura entre colomistes amb un colom més ó ménos! Tampoch pòt ningú trobá mal en qu'un colomista tirant una escopetada en es falcó, férhi allá ahont no pensava ferí, y rompi vidres ó afoll qualque altre animal ó persona; ni hey pòt havè rès que dí si apedregant un colom, romp qualque teula y fa una gotera a un veynat. ¿Que son aquests mals petits comparats amb sa satisfacció de veurersè honrat amb so govèrn y direcció d'un exèrcit de coloms, classificats per companies de *coves negres, monjins, clapats monjins*; y altres nòms que saben es colomistes y no

nòltros, pòbres ignorants de tan nòble ram?

En Miquèl de sa Rota, en que fós pòbre tenia un colomé amb tot *lujo*. Allá no hey faltava rès. És séu cuarto ben referit, amb sos séus covadós y nius, bòn aparatós per posarhi es menjá y s'aygo per beure, reixats a ses finestres, un sortidó en es terrat, una bòna gàbia de fusta defòra amb sos séus compartiments y engiñs per agafá coloms, bònnes cañes per arruxá y per doná jiña, es séus tronadós de cañom, sa séua bòna escopeta, y per dirho amb una sòla paraula, fins y tot ses parets des terrat estavan pintades de manera qu'es coloms poguessen coneixerles de cinch llegos en-fòra.

Dins es colomé no hey faltavan coloms d'escampadissa per devertirsè amb so falcó, altres coloms amb sa coua arregussada, altres amb moño en es cap y molts de diferentes castes y pintes.

Solia dí en aquells que l'criticavan per lo que gastava amb so colomé, qu'es coloms treyan tant y tant, perque venia colomins y venia també sa colomina que feyan, y axò li treya un bòn jornal; però tot no més era per tapá sa boca a n'es qui l'avisavan per bé, perque aquestes petites entrades no li bastavan p'es gastos des menjá.

Devés les dues l'amo 'n Xerreta y éll se solian aplegá a prendre cafè plegats dins un cassino y allá parlavan des falcó y de ses males passades que se feyan y se barayavan devegades fòrt ferm. Altres vegades rèyan de sa mala trèta d'un moix ó d'una geneta, y de que l'havian agafada y penjada per escarment de ses altres a una barra des colomé.

Un dia un conegut de tots dos s'assegué devòra ells y los posá tèrra dins s'escudella fentlos es siguent sermó:

—Ja més valdria l'amo 'n Xerreta que fésseu feyna per doná pa a sa dòna y a n'ets infants, y a tú Miquèl més te vendria prendre una eyna que no criarte un perdulari còm te cries.

Vòltros dos perduu es temps miserablement, y el feys pèrdre a n'ets altres; y perque vejeu es mal que feys escoltau es conta que vos vatx a fé.

Per part vostra, vos estau cada dia quatre hores dalt es terrat lo ménos y axò representa sa feyna de més de doscents jornals. Llavò hem de calculá es temps que pèrden tots es picapedrés, conradós y altres menestrals que vos miran, ó miran es coloms quant es falcò péga. No més que sian quatrecents es que se distregan per causa vostra mitja hora cada dia, ja tenim doscentes hores perdudes que representan en s'any sis mil jornals. Podria trèurevos altres marrades de temps que faria qu'es jornals perduts per causa vostra no baxassen en s'any de vuyt mil. ¿Sabeu que valen vuyt mil jornals de feyna à rahò de mitx duro? Valen quatre mil duros. Ydò axò es es perjudici qu'esperimenta es pòble no més pe sa vostra malfaneria. D'axò vos n'hauriau de fé escrupol ja que no vos ne feys de maltractá sa dòna y ets infants ó de robarvos un à s'altre y de fé maitx à tots es veynats.

En Juan s'altre dia se morí de mal de pedra. Si hagués pogut fé una font de pluja à ca-séua tal volta encara seria viu. Però no la va podè fé per mòrde tú, Miquèl, perque es téus coloms li embrutan sa séua teulada. ¿Saps tú si Deu t'en demanará conta de sa séua mòrt?—

Tant predicá, que lográ qu'En Miquèl prengues es bòn consej séu y venés tots es coloms y esfondrás es colomé. Ara l'amo 'n Xerreta no's va mòure una passa des séu camí, y va arribá à morí à l'Hospital. Era ja massa véy per corretgirse, perque s'adági ja heu diu: *Quant es verde se doblega.*

BIEL DES MOLÍ.

FIRES Y FÉSTES.

—Digaumè, l'amo 'n Martí,
Vos que sempre estau aquí
Dins Ciutat. ¿S' Ajuntament
Ja ha donat conta à la gent
De lo resòlt pe ses Fires
Y Fèstes que vénen ara?
—No encara.

—¿Que vòl dí! ¿Y no ha anunciat
Es Certámen preparat,
Perque es pintós y poetas
Amb òbres ses més perfetes
Deixin plèna d'honra y glòria
Del señó Batle sa vara?
—No encara.

—¿Ni ha dit tampòch si han d'essè
Dins es piná de Bellvè,
Dins Son Tritlo, ò es Molinà,
O à sa vorera de má,
O en es Mercat, ò à la Rambla,
O en es Born... de Santa Clara?
—No encara.

—¿Y encara no ha fét proclames,
Ni publicat es Programes
Que mos contin amb detalls
Es Tòros, es Fòchs, es Balls,
S'Ofici y ses Corregudes
D'aquesta Ciutat preclara?
—No encara.

—¿Ni han destinada tampòch
Sa plassa espayosa ò es llòch
Ahont se puga col-locá
Es bestia que s'en vendrà
Gròs y menut, blanch y nègre
Amb bañes, ò sense tara?
—No encara.

—¿Y no trobau que es prudent
Que tot hòmo un pòch decent,
De lluñy, en temps se prevenga,
Maldement no més encenga
En essè dies de fira
Una petita alimara?
—No encara.

—Amb una tan bòna añada,
Jò no esper cap buñolada
Còm sa d'entany. ¿No pòt sè!
Si amb un any tan rich y plè
No hey hagués Fires ni Fèstes
Seria còsa molt rara.
—No encara.

—Cercaumè una casa bòna
Per venirhi jò y sa dòna,
Qu'hey haja comoditat
Perque també tench pensat,
Essent còsa tant de veure,
Durhi mon pare y ma mare.
—No encara.

—Supòs que tots es carrés
Ja estàn armant es festés,
Y llantons y creus de Malta;
Y animació no los falta
Perque quant vengan ses Fèstes
Pugan fé bulla y gatsara.
—No encara.

—De s'Exposició supòs
Que, essent s'assunto més gròs,
Èts industrials ja estarán
Amb un moviment molt grau;
Y que 'm direu que sa Llønja
Per rebrebrlos se prepara.
—No encara.

—¿No trobau vos que ja es hòra
De que la gent que viu fòra
Se fassa carrech d'espay
Des brès y des menuday
D'aquest esvòrt; y per neixe
Apareyen sa comara?
—No encara.

—¿Còm; no encara! ¿Y à sa pòrta
Tenim ja sa calò fòrta;
Y es barcos ja van en jòli
Dins sa nòstra bassa d'òli!
Si volem qu'es forastés
Vengan, es bòn temps ja es ara.
—No encara.

—¿Vos, que voleu esperá
Ferhò tot à s'enforiná
Còm l'any passat, perque surta
Una Fèsta sense murla?
¿No crech que vos, dient axò,
Vos riguen de mí à la cara!
—No, encara.

—Si per no ballá un fandango,
Es qui manetjan es tango
No fésen aquestes Fèstes;
Podrian còses farestes
Dirhòs, y los sortirian
Mil colós demunt sa cara.
—No encara.

PEP D' AUBEÑA.

NOTA. Compòsta aquesta glòsa y ja posat en caixa aquest número, hem rebut una esquela del señó Tinent de Batle President de sa Comissió de Fires, invitantmos à una reunió que se celebra avuy divèndres à La Sala per tractá d'aquest assumto. ¿En nòm de Deu!
No tarda quien llega.

UN SOMIT.

S'altre dia de pagès, en que cansat y mòrt de feyna m'en vatx aná à cercá dins es llit es repòs de que tant necessitava, no vatx tardá llarch temps en quedá profundament adormit. Es sòmit que vatx fé va essè tan estravagant per mí que ja no duch es fums d'un jove, que m'ha parescut en es méu critèri, qu'es podria insertá en es periòdich L' IGNORANCIA, perque servesca d'avís à molts de joves que s'en entran à qual-sevòl part sense repará qu'els pòden doná un xasco, consemblant en es des sòmit siguent:

Ydò, pensau amats lectors y qualche lectora també, qu'estant adormit y sense sèbre còm ni de quina manera, me tròb en còs y ànima dins una viña en qu'es reyms no eran gran còsa que diguem, pues crech que los havia tocat un poch de *floocera*; lo cert es que jò no 'n vatx menjá molts per pò de que no 'n féssem mal. M'en anava cap à la vila y sént que 'm tòcan demunt s'espalla; me gir, y em tròb cara à cara amb un d'aquells amichs de s'infancia qu'amb gran alegria me digué:

—¿Ola, Pèp! ¿quin seyal per aquí?
Qu'estich de content d'haverte trobat.

—Ja 'u veus. He vengut à menjá un parey de reyms.

—¿Y qu'ets casat ó fadri?

—Jò ja som casat y tench vuyt infants, (li vatx respòndre.) ¿Y tú qu'encara ets fadri?

—Si, Pèp. Jò 'm pens que ja no 'm casaré may, perque d'un pas que 'm succelhi s'altre dia, no crech torná mirá cap dòna amb aquest fi.

—¿Y axò qu'ha estat?

—Ell es blau per contarhó. Ses atlòtes d'avuy en dia, duen uns fums dins

es cap, que no més pensan en posarse bons vestits, flochs y banderetes, per demostrá que son riques, quant total durán quatre ó cinchcentes lliures, cercant amb axò fé un enamorat rich, perque en pich qu'es pòbre, maldament tenga carrera y encara que la festetj de fa temps, li donan es pasapòrt y bolleta. ¡Ay, Pèp! No més cercan sa riquesa y es señorío y s'estuferá, y s'aferrarian amb un véy xaruch amb tal que tenguésses pesetes.

—Axò es vè: lo qu'es ses atlòtes d'avuy en dia sòls desitjan ostentá molt de *lujo* ó punt.

—Ydò, còm te deya Pèp, s'altre dia m'en anava à passetj per sa tanqueta de ca'l tio, quant veïx vení cap à mí una jove amb una señora ja d'edat que em paresqué sa mare. La mir, ¿y creurás que no'm va desagradá del tot?

Un señalet que vax repará tenia à sa galsa, me cridá s'atenció, y en tot lo dia no l'en vax podè trèure des cap. La vax segui fins à ca-séua, y l'ondemá vax determiná declararmhi per mèdi de carta. Fét y dit. Ella rebé sa carta y al cap de vuyt dies de passarme amb enredos y excuses de qu'un altre enamorat passat la pretenia, me digué que «Sí.»

Me doná entrada dins ca-séua sense sèbre d'hont anava ni d'hont venia; y hey vax aná devés tres mesos; y quant ella va havè esplugat amb sa modista ó sa pentinadora sa méua posició pecuniària, y va veure qu'encara que tenguésses un títol y vengués de bones sanchs y tenguésses bastants de clients amb sa méua carrera, jò era més pòbre qu'ella, y que casantsé amb mí difícilment podria dú es flochs y banderetes que s'ase que tenia dins es séu cap li feya veure; determiná desfersè de mí després d'have-me convidat quatre ó cinch vegades à aná en es teatro amb sa bossa méua; y axí heu va fé, diguentmè qu'ella bé feya lo que sabia per estimarmè però que no podia, que me desenganava perque fés es méus contes.

Còm vax veure tal manera de procehí estava determinat de dirhó à son pare y dirli de quina malaltia patia sa séua fiya: però reflexionant que no convenia, no ley vax dí, perque son pare es un d'aquells homos antichs y honrats à carta cabal, que dexa comandá ses fiyes, les quals tayan y cusan à n'es séu gust; y tant son capasses de festetj amb un soldat còm amb un véy xaruch, ruhat y lletx, mentres dugan doblés, còm à despreciá à un homo de bé que serà pòbre, però qu'hey anirà amb bon fi. Y creumè, Pèp, estich que me don sa vòlta per aquest pas qu'aquesta torrapipes m'ha fét.

—¿Y per axò t'enfades? (vax dí jò.)

—¿Y que tròbes que no hey ha motiu?

—Si jò fos de tú, (li vax respondre per consolarlo) faria lo que molts de joves fan que després de riurersè d'elles, los diuen: *¡Que les s'en dugan!* Y si t'

vòls divertí vina amb mí à menjá reyms dins sa viña.

—Diguem, p'es méu conhort, (me preguntá.) ¿Sa téua dona quant era fadrina també duya aquests fums?

—¿Sa méua dona! May n'ha duyt de cap casta. Es una dona que tant li es còls còm caragòls. Ni se vesteix; ni sab fé una moxonía; ni sab doná gust à ningú. Axò sí, té molt de cuydado de la casa, y d'ets infants, y es estalviadora y tot lo que vulgues, però no sab doná à s'homo una ditadeta de mèl y sucre.... Valga que m'en vench à sa viña à passá un poch de gust amb sos reyms, que si no me podria dins ca-méua.

—Axí la voldria jò à sa méua dona.

—Tòca, tòca. Tant se pèrd per massa còm per massa poch. A mí no m'agrada ni tan fat ni tan salat. Vina es decap-vespres à sa viña y conversarem d'axò.

—Jò hey vendria, (me contestá,) si no tenguésses pò à sa *filoxera*.

—¿Ca, homo! No tengues ánsia, es reym no fa mal.

Amb axò m'agafá un mal de ventre fort que no tenia consòl. ¿Y qu'era? Qu'es penjòs qu'havia tastat m'havian fét un còlich espantós.

S'amich m'acompañá à casa. Venguésses melge y va dí que no tenia remey que m'moriria aquell vespre... Sa dona me va aconsolá diguent que no tenguésses ánsia perque es séu bon cuydado me salvaria; més jò des susto me vax despartá.

Tenia es cap que parexia una òlla de caragòls.

Axò es lo que vax somiá y no deixa d'essè una bona lliissó per tots.

UN CASAT AMB VUYT INFANTS.

EPITAFI.

Aqui jau Don Tòni Quint
Qu'áns visqué prop de vuytanta,
Y n'emprá més de setanta
Fumant, beguent y dormint.

EN FRANCINETA.

XEREMIADES.

Mols d'incèndis de Ciutat sòlen essè motivats pe sa sutja de sa xemènèya que pren y crema fent flamada, y arriba à sortí p'es capellet de dedalt de tot.

Aquesta casta d'incèndis, facilíssims d'evitá y d'apagá, bastan per posá amb alarma tota sa població, perqu'es primé que s'en tem heu fa gròs, ets veynats corren totduna à fé tocá en *Figuera*, es bombers corren à durhi ses bombes, es picapedrés hey comparexen amb ses eynes, la gent hey acudeix y allá s'hi arma un desconcert majó, perque tothom mana y ningú obeheix, y cadascú fa lo que

vòl còm si se tractás de salvá ca-séua, y al punt es bech de grua esfondra parets, y altri òbri allá ahont no deü, y al entretant aquell foch qu'era no rès se fa gròs p'es mal maneïx des qui no heu entenen.

Volem doná quatre conseys à n'es nòstros suscriptòs per si vengués es cas de que los fossen útils.

Si es foch es de sutja de xemènèya, lo més segú de tot per apagarlo es tení apareyat sempre devòra sa boca un paperet amb flò de sofre còm es que pòsan à ses viñes, y totduna qu'un se tem de que sa sutja s'es encesa tirá una grapa de sofre dins es foch y tapá totduna sa boca des forn ó sa de sa xemènèya amb una flassada bañada y dexarho está. Es foch s'apaga del tot per sí mateix.

Si lo que crema está dins un cuarto ben tancat procurau acabá de tancarho bé tapant ses juntes des milló mòdo possible perque no hey entr s'ayre, y es foch tot sòl s'apagará; y quant obrireu es cuarto després d'apagat no hey entreu que no s'haja ventilat bé.

S'aygo per apagarlo ha d'essè amb molta d'abundancia. Pòca aygo l'encén més y còm per tirarnhi han d'òbri bretxa, s'oratge ó ayre qu'hey entra amb sa corrent de s'aygo l'encén més també.

Cada foch vòl es séu sistema per apagarlo, y una persona qu'heu entenga y fassa cap. Examiná molt, no aturullaree, ferse carrech bé de s'estat des foch y de sa séua marxa; y maná poch y bé.

*
**

Varem essè invitats per assistí en es concert que l'*Union Obrera Balear* y l'*Asistencia Palmesana* donaren diumenge en es salons d'aquesta derrera Societat, à benefici des desgraciats fiys des trabay y de ses séues families hòrfenes. Còm no podia essè de ménos hey acudí una escuchida y numerosa concurrència. Agramim s'obsèqui.

*
**

Sa Societat *Union Forense* des Moliná de Llevant mos va convidá à s'inauguració des nou edifici qu'ha fét y à n'es ball celebrat amb aquest motiu.

Li donam les gracies per s'atenció y li desitjam prosperidat.

*
**

Vertaderament notabilíssim baix de tots concèptes es l'Anuari de 1881 que la Associació d'excursions catalana acaba de publicá. Es un libre que honra à dita Societat al mateix temps qu'à sa prensa y à s'art catalá. Es ademés una pròva manifesta de sa vida activa de aquell aplech d'amants de Cataluña y de l'Art y de la Ciència; y de lo molt que valen los sòcis que la componen. Tant y tant dú hò aquest libre, tant y tant descriu y tants y tants de detalls interessants dú consignats, qu'es impossible ferne un petit sumari. L'ex-

cursió feta à Mallorca està descrita amb ma de mestre, y per ella podem nòltros judicà de s' exactitut amb que deuen está escrites ses demés excursions.

Donam les gracies à s' Associació p' es seu obseqüi al mateix temps que s' enhorabona p' es seu hermós trayay. Corresponèm ademés amb molt de gust à sos desitjos enviantli es camvi des nòstro modest semanari.

EPIGRAMA.

Moltes vegades En Pau
Amb sa sògra se baraya.
Daria més d' una maya
En Pau sòls per teuf pau.

ELL.

COVERBOS.

Una vegada era un missatge des més rústichs qu' à una possessió estava de guarda en bon diumenge, y l' homo anava ròba neta amb ses varques y es capell nou.

Amb axò toparen per devés sa casa unes señores qu' anavan de passeitx, y quant es missatge les va veure les va saludá, descubrintsè. Però ses señores amb tota s' afabilitat que sòlen tení, especialment ses mallorquines, li digueren:

—Sen Fulano, posauvos es capell.

Y l' homo tot rebent el s' encapillà contestant:

—Jò l' me vatx comprá à pòsta.

No tots es missatges tenen agudeses com aquesta.

*
**

Una atlòta jove aná à comprarsè unes faldetes amb sa séua padrina à una botiga que sé y no me recòrd ahont está. Després d' havè examinat ses llanetes amb detenció, va preguntat:

—¿À quant aquesta llaneta?

Un dependent volguent dirli una gracia, li contestat:

—A besada es metro perqu' es vostè.

—No 'm desagrada es prèu, (afagí sa jove,) taymen deü metros y sa padrina paga.

¿Qué te parece Guarín? ¿Espargata ó bergantín?

*
**

Un pollo molt presuntuós, com s' en passetjan molts avuy en dia, s' alabava en presència d' un literato d' havè lletgit molt.

—No son, (va dí s' escriptó,) es més grassos y es més sans es qui més menjan, sino es qui milló payexan.

*
**

Caygué un berratxo una vegada es mix de sa síquia, no poguent resistí es pès des ví qu' havia conseguit acomodá dins sa séua panxeta; y un cá que 'l seguia à pòca distancia, s' hi acostá y comensá à lleparli sa cara cariñosament.

Es pòbre berratxo qu' es creya está à sa barberia, se girá amb molt de trayay y fent sa mitja riaya, va dí:

—Mira, estimat, vuy que 'm dexis es mostatxos.

*
**

—¿Li heu dat, vos, à n' aquest señó aquesta moneda de cinch duros falsa? (preguntava un Juge à un sollerich.)

—No, (respongué aquest.) Sa ke yò li som dada era ben bona y més llubenta k' es sol; yò ley pug jurá en nòm de Sant Benet; però com à mí no me fa molt aná de plets y kestions, consent à ke perdem la mitat cada un. Ke me don el señó cinquanta reals, y Kristu con todos.

*
**

Un escritó molt afamat del qual no 'm recòrda es nòm, deya:

—S' homo sòls posseheix tres còses; s' ánima, es còs y es bens.

Aquestes tres còses están exposades à tres espècies d' emboscades.

S' ánima à ses des teòlechs, es còs à ses des metges, y es bens à ses d' ets escrivans.

*
**

Un estudiant apurat, com s' en vèuen molts avuy en dia, després d' havè escrit mil cartes des séus trayays explicatives é ineficases, per consegüi remey escrigué à son pare lo sigüent:

«Apreciat pare: Necessit doblés, doblés, doblés.»

Son pare li contestat:

«Apreciat fiy: No 'n tench més, no 'n tench més, no 'n tench més.»

ANUNCIS.

L' IGNORANCIA publica anuncis curts à un real sa retxa. Los reb s' Administradó Don Mateu Rotger, Cadena de Cort, núm 11.

Surt una publicació diària titulada *La Novela*. Hem rebut sa primera entrega y veym qu' es una publicació barato. Sa suscripció es à Madrid, carré de Santa Teresa, núm. 11.

A s' Administració d' aquest setmanari hey ha vènal una col·lecció des célebres Calendaris Sarracossanos, que sortiren à llum desde l' any 69 à n' el 73, y se tròba agotada s' edició. Se donará amb conveniència.

També s' hi vènen exemplás complets des primé tom de L' IGNORANCIA (ja s' acaban) y es números atrassats corresponents à n' es segon tom sortits fins el dia d' avuy, els quals se donarán à rahó de dos cèntims si los prènen tots.

Igualment s' hi vènen Comèdies escrites en mallorquí per D. P. de A. Peña y D. B. Ferrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Per totes ses parts del mon hey ha cristians.

SEMBLANSES.—1. En que té papà.
2. En que té capitá.
3. En que té barba.
4. En que té escuadra.

TRIANGUL.....—Perçá-Peret-Pere-Per-Pe-P.

PROBLEMA.....—4 años.

CAVILACIÓ.....—Truyóls.

FUGA.....—A bon entenedó pòques paraules.

ENDEVINAYA.....—Una persiana.

LES HAN ENDEVINADES:

Quatre.—En Miquèl de s' hòrt—Y En Jaume Cameta—En Barba de Boch—Y En Juan Pettí—Dins sa Taverneta.

Y una tot engrós.—En Pipete.

GEROGLIFICH.

DI pq Inp

ALI (Asia)

UN ÀRABE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un sabaté à un sastre?
2. ¿Y un carnicé à una barra gròssa de plom?
3. ¿Y una compañía d' artilleria al vapor *Lulio*?
4. ¿Y es pòrt de Palma à un camp regat?

UN RONDAYÉ.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquestes pichs amb lletres que llogides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es mèu empleo; sa 2.ª, lo que jò fas; sa 3.ª, lo qu' hey ha de cas *Catalá* à Ciutat; sa 4.ª, es nòm d' un hòmo que mos recòrda s' Historia Sagrada; sa 5.ª, una desaprovació, y sa 6.ª, una lletra.

UN HOMO.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo primé qu' ha de fé una dòna quant vol qu' un hòmo l' encalsi?
2. ¿Qu' es lo que se necessita per fé un bon matrimoni?

M. DULEY.

CAVILACIÓ.

¿BARATES?

Compòndre amb aquestes sèt lletres un llinatge mallorquí.

MADÓ XAMENA.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .A .E.I.E .A.E .O .O .O.I .U.

DUCH D' ETCHEX.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò qu' en parlan molt

Y si arriba, arriba tart,

Y en tenirhó sol essè

Un buñòl sense fat?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

27 DE MATX 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.